

Finansministeren (N. Neergaard): Der foreligger nu en endelig Sammenstilling og Opgørelse af Tallene paa Tillægsbevillingsforslaget, hvilket ikke var Tilfældet ved tredje Behandling i Folketinget. Resultatet bliver et Plus paa Indtægterne paa §§ 1—7 paa 120 680 000 Kr. og et Plus paa Indtægterne paa § 26, hvis Genforeningslaanets 145 Millioner trækkes fra, paa 7 700 000 Kr. Paa Udgiftssiden viser Tillægsbevillingsloven 393 872 000 Kr. paa §§ 11—25 og 51 608 000 Kr. paa § 26. Det er jo et meget betydeligt Underskud, der saaledes fremkommer. Jeg skal dog ikke hæfte mig derved, men ønsker gerne at nævne nogle Tal, som jeg ogsaa nævnte i Folketinget, og hvorved man formentlig kan komme Besvarelsen af det Spørgsmaal nærmere, som er det, der har praktisk Interesse, nemlig hvorledes Statsregnskabet for det nu afsluttede Finansaar antagelig vil stille sig. Forholdet er jo dette, at man naturligvis har bestræbt sig for — det har vist ogsaa alle tidligere Finansministre gjort —, at Bevilling og Regnskab kunde komme til at staa i saa nært Forhold til hinanden som muligt, men disse Bestræbelser har været meget ufuldkomne og maa efter Sagens Natur være det. Nu har Statsrevisionen i sin sidste Betænkning stærkt indskærpet, at man burde søge at foreslaa Bevillingerne betydeligt nærmere til det antagelige endelige finansielle Resultat end tidligere, og man har heller ikke ladet denne Opfordring lyde for døde Øren; der er i Aarsket ikke ubetydelige Fremskridt i saa Henseende. Men ikke desto mindre vil det være meget langt fra, at Bevilling og Regnskab kommer til at dække hinanden. At dette aldrig nogen Sinde kan naas, ligger i forskellige Forhold. I en Periode som denne, hvor der har været en opadgaende Tendens med Hensyn til Indtægterne, vil dette medføre, at Indtægtsoverslaget — jeg kan sige nødvendigvis — maa være en Del under det, som Regnskabet viser. Paa Udgiftssiden er Forholdet det modsatte. Man maa jo fra Administrationens Side sørge for, at der ved Ændringsforslag altid er sikret bevillingsmæssig Hjemmel for de Udgifter, der skal afholdes, og man er derfor tilbøjelig til at regne noget rigeligt. Men ogsaa efter Sagens Natur maa Bevillingerne paa Tillægsbevillingsloven og Finansloven tilsammen paa de fleste Poster eller i hvert Tilfælde paa en stor Del Poster falde rigeligere ud end paa Regnskabet. Det ligger deri, at man ikke er i Stand til ved Ændringsforslag til Tillægsbevillingslovsforslaget at give et blot til-

nærmelsesvis korrekt Udtryk for de besparede Udgifter, for de meget store Udgifter, der løber op i adskillige Millioner, som hvert Aar ikke bruges — jeg vil ikke sige bespares — i vedkommende Aar, men ved Genbevilling overføres paa det følgende Aar. Paa lignende Maade er det ved Lønningsskontoen; det er ikke altid, Rammerne er helt udfyldte, saa ogsaa der foreligger der ved den endelige Opgørelse ganske betydelige Besparelser. Og saaledes gaar det paa en Række andre Punkter.

Statsboghoderiet er imidlertid i Stand til til en vis Grad at holde Øje med disse Forhold og uafhængigt af Bevillingmaskineriet at fælde et vist Skøn over det sandsynlige regnskabsmæssige Resultat, et Skøn, der kommer Virkeligheden betydeligt nærmere end Bevillingstallene. Min ærede Forgænger, Dr. Brandes, tilvejrbragte ved Statsboghoderiets Hjælp en saadan Opgørelse den 22. Marts. Den Opgørelse adskiller sig meget væsentlig fra den, som jeg ved Hjælp af samme Institution har tilvejrbragt nu. Det ligger selvfølgelig deri, at Tidspunkterne er saa forskellige. Det var efter min Mening umuligt den 22. Marts at tænke sig at naa et nogenlunde korrekt Resultat; dertil var der for meget tilbage af Finansaaret og dets Supplementperiode. Det er en Selvfølge, at man, naar en lignende Opgørelse foretages hen imod Midten af Juni Maaned, kan naa til et væsentligt korrektere Resultat, og det er ogsaa det, der formentlig er sket. Efter denne Opgørelse vilde Indtægten paa §§ 1—7 beløbe sig til 583 900 000 Kr. og paa § 26 — stadig bortset fra Genforeningslaanet — til 8 Mill. Kr., altsaa en samlet Indtægt paa 591 900 000 Kr., og Udgifterne paa §§ 8—25 anslaaes til 537 200 000 Kr. og paa § 26 til 72 Mill. Kr., saaledes at vi kommer til 609 200 000 Kr. Dette giver et Underskud paa ca. 17 $\frac{1}{3}$ Mill. Kr., medens min ærede Forgænger kom til et Overskud paa noget over 36 Mill. Kr. Det er altsaa dels den forløbne Tid og de Erfaringer, som vi har gjort, der bevirker denne Forskel, dels ogsaa dette, at man har opgjort saa meget som muligt af de svævende Mellemværender, som der er, særlig under Indenrigsministeriet. Jeg tænker her paa de forskellige Varekonti under Indenrigsministeriet, som ganske vist ikke er fuldstændig afsluttede, men hvor vi har ment det rigtigt i Aar, da man dog er saa nær Afslutningen, at man er i Stand til at fælde et nogenlunde paalideligt Skøn, at foretage en Opgørelse, hvorved det finansielle Resultat af disse Konti blev indført paa Tillægsbevillingsloven. Det har